

Hendes Stræktion:

Gennem et Naaleøjse.

Fra Engelst.

(Fortf.)

„Ja, til Justin.“ gentog hendes Fader, idet han efterlygnede hendes forbarbede Tone og vrød ud i en ny Ratter, „til vor Ven Justin. Herford Slot og 40,000 Kr. om Aaret. Det er ikke saa daarligt et Bytte for en fattig Landsbypræst. Det var alt, min Pige, saa fan du gaa.“

Etter åbød straks, men gif dog langsomt og angstelig tilbage til sit Værelse, hvor hun havde forladt Justin for nogle Minuter siden. Vækkende tøvde hun lidt udenfor Døren, og da hun endelig aabnede denne og saa, at han var gaet, følte hun sig som en Kette, der dog snart efterfulgtes af en dyb Slufelse. Dog var hun lykkelig, lykkeligere end hun nogen Sinde havde tænkt sig at skulle blive. Hun satte sig i sin Stol og stirrede ufravendt, men dog aandstræbende ind i Zdnen. Der var det virkelige Justin, som for snap til Minuter siden havde staaet foran hende, fortalet, at han effede hende, og snæst, at hun var hans Suftru. Om Morgenen havde hun været usigelig ulykkelig; thi hvorledes skulde hun udbrutte sin Sorg i Ord, som ikke fæmtidig vilde ramme hende selv? Hun var lige ved at tvile om, at Gud effede hende, og hun havde knurreet, fordi hendes Liv var mørkere end de fleste Kvinders. Men bag det alkammen havde Herren gemt denne store Lykfe til hende.

Etter ffulgte Anfigtet i sine Hænder og græd af Glæde. Selve Tanke om, at Justin effede hende, ydmuggede hende, og hun syntes, at hun ikke var den Lykkelige. Hendes Liv havde været vidt forskellige fra de fleste Kvinders, endog forskellige fra hendes egne Søfendes. Disse havde tidligt vendt deres Fader og triftede Hjem i Ryggen og var draget ud for selv at prøve Lykfen, medens Etter aldrig havde funnet gøre det samme. „Gan er min Fader.“ havde hun mere end en Gang fagt til sig selv, „og han har fun mig til at tage sig af ham.“ Hendes ædle Hjerter havde med upigelig Trostabs hægt bed ham, hun kaldte Fader. Naaffo fun ikke fandt saa mange af hans flette Værninger som andre Mennesker; men hun vidste saa meget, at ingen ordentlige Mennesker vilde have noget med ham at gøre, og heller ikke med hende, fordi han var hans Datter. Hendes Fader havde mange ligefindede Stemmerter; men hun havde fun en Ven. Og denne Ven var den bedste Mand i hendes lille Verden, og hun havde lige fagt, at han effede hende. Hvad havde hun dog gjort, siden han effede hende?

En Tid efter satte hun sig hen til sit Skrivebord, hvor hun faa ofte havde ftreuet ubehagelige, medlidende Breve til sine Søfende, som var dragen ud i den vide Verden, og som alle mere eller mindre var i Ryd. De havde forladt deres Hjem i Harme og var kommen i adon Ryd. Etter var den eneste, som af Herren havde faaet at Vaade at blive bearet midt i alt det onde. Hun funder hore fin Faders hørufede Ratter og Søfternes Vifalsubdrud give Genslyd i det lille Hus. De andre Værn havde foiget ham i Harme og Uvillie, flulde hun nu ride fra ham ved Lykfen om Lykfe og Glæde for sig selv?

Hun lagde Pennen fra sig, bøjede Hovedet ned med Vordet og sad faaledes en Stund. Hun græd ikke, ingen Laare faldt ned paa Vordet. Derfor hun fagde ja til Justin, matte hun opgive sin Fader, og hun fpurgte sig selv, hvad der ffulde blive af ham, derfor han blev ganffe overladt til sine onde Bøner og Lyfter, uden at hun funder lagge sig imellen. „Hvorfor gif De faa hurtigt bort?“ ftrev hun endelig uden at begynde med nogen Overftrift. „Min Fader beholdt mig fun et Gjelik, og da jeg fun tilbage, var De gaet. Han faldte min paa mig for at fortælle mig, at De ffulde arve Herford. Det glæder mig mere, end jeg fan fige; thi selv om Rifard er den egentlige Arving, har jeg altid været bange for, at det ffulde gaa Herford, som det er gaet til hof os. De ved, hvorledes min Fader har ødelagt Eremitagegaarden. Jeg fan ikke mindes, at den nogen Sinde har været bedre, end den er nu; men jeg har hørt, at det var en udmærket Ejendomme, da han fit den efter sin Fader. De ved, hvad min Fader funder have været, og De ved, hvad han er. Rifard vilde blive, som han er, De vil blive, hvad han ffulde være.“

„Mit Hjerter bløder ved at tænke paa ham, Justin. Underinden er det, som om jeg ikke mere funder have Medlidendehed med eller Skærlighed til ham, og til andre Lidere er det, som om jeg ikke funder debblive Dag efter Dag at fe ham fyrtre sig i Ødelæggelse. Men nu fan jeg bedre høre det og have mere Naalmodighed med ham, fordi jeg ved, De vil hjælpe mig. Jeg burde have fagt, at jeg ikke fan blive Deres Suftru, faa længe min Fader trængte til mig. Der er ingen andre uden mig, som har Indfyldelse paa ham. Derfor jeg forlod ham, vilde han meget snart ødelægge sig faade paa Sjæl og Vegeme. Alle de andre har foiget ham, fordi de ikke funder udholde det længere. Men Gud har gifvet mig Naade og Kraft til at holde ud, og jeg tør ikke opgive ham. Det vilde være Lykfe for mig at blive Deres Suftru, men jeg fan ikke og tør ikke forlade ham, selv for den største Lykfe, derfor jeg fan holde ham tilbage. Lænt derpaa. Det fan være mange Aar, det fan være næften hele vort Liv. Derfor er det bedst, at De glemmer, hvad De har fagt til mig i Aften; men det vil være bedst for mig at huffe det og leve derpaa. Det vil tidt gøre mit Liv og mine Behyrminger lettere at tænke paa, at De virkelig har effet mig.“

„De maas ikke tro, at jeg er ulykkelig. I Aften gives der ingen Kvinde i Verden, som jeg vilde bytte med. Men vort fremtidige Venskab fful ikke lide noget fkaar ved at De engang har snæst mig til Suftru. Derfor De engang gifter Dem, hvulfet jeg haaber, De vil, fful jeg for Deres ftyld fge at glemme det, men indtil da vil jeg mindes det hver Morgen og Aften, naar jeg beder for Dem. Herren vil velfigne Dem. De vil blive en god, rig Mand, som De har været en god, fattig. Jeg er ufelig glad for, at Rifard Herford ikke er i Deres Sted, faa at der ikke bliver en daarlig Mand til i den lille Del af vort Land. Nu fful jeg fe faade Gode og Velsøerne trives og blive lykkelige. Er det ikke en Lykfe for mig, at jeg ikke behøver at tage Affed med Dem for ikke at fe Dem mere? Det vilde i Sandhed gøre mit Liv trift og enfont, men nu fful jeg fe Dem ligefaa ofte som før. Vejen over Klipperne vil ikke blive længere hverken for Dem eller mig. Jeg fful fe

Den komme her fra min Ven, der opmuntrer mig til at opfyldte mine Pligter. De bliver paa Herford Slot, jeg paa Ermitagegaarden; fun Marterne og Klipperne ffulde os. Bar det ikke trofafe Hjerteres Skærlighed og aldrig foigende Trostabs, som gjorde, at vor Frefter ikke var fuldfændig ene her paa Jorden? Kan var aldrig ene, — undtagen een Gang — og da var Faderen hos ham. Deres Efter Synn.“

Da hun havde fluttet fit Breve, vovede hun ikke at læse det igenem. Turde hun blot blive Justins Suftru; men hun turde ikke. Hun var den eneste Støtte for det faldfærdige Hus. Hvad vilde der blive af Georg, derfom hun ikke var hjemme? Han ffulde jo arve Godfjet efter Faderens Død. Hvorledes ffulde det gaa Emille med fin store Vørnesfot og den usle Mand, som ikke vilde arbejde, men som ikke fskammede sig for at figne. Og Robert derovre i Nutralien, hvis Annodninger om Hjælp for ikke at dø af Sult ofte fkar hende i Hjerter. De ffulde alle til hende, og derfor hun foigtede sin Post, vilde de fgnfte dybt i Fattigdom og Forarmelse. Hun vidste, hvor ødsle de var, og hvor ude af Stand til at hjælpe sig selv ud af deres Vanfeligheder de var, og tillige hvor tafnemelege for hver lille Haandskræftning, hun funder yde dem, fra den store Klidensighed og Mangel hjemme. Men hun funder ikke forlade hverfen dem eller Faderen, — selv ikke om Himlens Porte fful aabne for hende.

IX. Vækkende.

Justin gjorde alt, hvad der stod i hans Magt for at roffe Etter Synns Beslutning; men hun var en Kvinde, der selv havde Villie og Menning, og som aldrig veg fra sin engang taagne Beslutning. Det var ikke let at have Lykfen for Hje og dog være nødt til at vende sig bort fra den og dømme sig selv til at leve fammen med en fordrufen, usel Fader, hvis Liv gjorde det umuligt for hende at have nogen Omgangsfreds. Justin foreskillede hende, at det vilde blive den største Lykfe, hun funder ønske sig, derfom hun blev hans Suftru; men hun vilde ikke gribe denne paa andres Beslutning, ffont hun fagte at bevise hende, at det var hendes Pligt at gøre sig selv og hun lykkelige.

„Hvorfor ftrier De mig?“ udbrød hun næften vredt. „Ser De ikke, hvor vanffelig det er for mig at holde ud med min Fader og mine Søfende? Det er ikke Glæde, ikke Fofel, ikke Anfæle for mig at blive tro mod dem. Jeg vilde hellere være Deres Suftru end noget andet; men jeg er hans Datter og deres Søfter, intet fan forandre dette. Og De ved, at de vilde fgnfte dubere og dubere, derfom jeg forlod min Plads her. De har alt, hvad De fan ønske Dem, Deres Moder og Villi, Deres Gods og Sogn, foruden mange andre Ting, som De fan befærlige Dem med. Lykvet fan aldrig blive enfont og ftræfelsest for Dem; De har alt.“

„Undtagen Dem, Etter.“ fwarede han ufjortdødent. „Og jeg har intet, som jeg sniffer mig.“ vedblev hun, „og faa paa ham med sine mørke, dybe Øjne, „intet undtagen Deres Skærlighed, og den maas jeg betragte som en Frittele og Snare, derfom De ikke vil høre op med at fkrænge ind paa mig. Jeg tvæde, at De vilde gøre mig lykkelig, og i Stedet for gør De mig dobbelt ulykkelig.“

„Jeg vil ikke gøre Dem ulykkelig.“ fagde han noget nedlaant; „men mit Liv vil blive meget fattigt og ufuldfændigt uden Dem. Min Moder og Villi! En gammel Dame, ikke ferlig aandrig, og et lille Værn og intet andet Selvfab. De har ikke alle Savnene, Etter.“

Men det maatte nu alligevel blive dermed, og Justin var nødt til at bære sin Slufelse. I Virkeligheden var han ogfaa faa optaget, at han fan meget fjædent havde Tid til at tænke paa hende. Efterfom Etter havde nægtet at blive hans Suftru i hvert Fald for en ubefstemt Tid, funder han ikke betro hende fin lykelige Vensfeligged. Sagen forblev ganffe fimpelt i hans Hænder og endte med en ftiltende Velligelse af Leifamentet. Sele Omegnen var yderst tilfreds med gamle Rifard Herfords fjidte Villie, som man i Forvejen havde været beredt paa, og man gav fin Tilfredshed Udtryk i mange smigrende Utalelfer. Hans Onkel, Sagfjæter Walfon i Lomborough, paffendte ogfaa den endelige Ordning, idet han næften tog hele Sagen i fin Haand, som om Justin var et Værn.

Selv om han holdt meget af begge sine Søfjernner, var han dog glad, fordi Justin var bleven Arving til Herford, idet han var overbevist om, at han vilde ferge godt for sin yngre Broder, derfom han nogen Sinde ffulde dukke op igen, hvormod den unge Fyr felo snart vilde fætte Godfjet overfyr. Han var Effeftor af Leifamentet, og han ferede ftraks for, at det blev lovmæssigt anerkendt. Han ferede fæmtidigt for at faa Ravnet Webb forandret til Herford, faaledes fun Reftator havde snæst det, og det næften uden at raadfyre sig med Justin. Men Justin funder ikke komme med nogen antagelig Indvending mod alt dette uden at betro fin Vensfeligged til Dnken, og det funder han ikke faa sig selv til. Derfor anfaa han det for bedst at beholde Magten i egne Hænder.

Men han fnyndte sig langtfra med at forlade fin lille, ubhugelige Præstegaard eller fge Affed fra fit Embede, hvor lidt han end holdt af det. Da nu en anden Fremtid laa aaben for ham, var det, ligefom om hans lille Hjem og præfeliere Pligter blev færere for ham. Der ffont flere i Kirke om Søndagen, og han mente, at han prædikede med mere Udbytte for fin Vensfeligged end før. Der var ingen, som lagde ham Hindringer i Vejen. Fru Herford var overmaade tilfreds med at berffe eneradig paa Slottet, derfom hun funder faa hele Indtægten; thi hendes egne 10,000 Kr. funder ikke ftrækt til at bevare Anfælfen som den ffulde. Hun flagede over, at Justin ikke indtog den Stilling i det fornemme Selvfab, som han havde Ret til, naar han blev ved at blive i fin Præstegaard, og Hr. Walfon holdt med hende. Justin burde leve, som man funder forde af Eieren til Herford Gods.

Men det varedet alligevel et helt Aar, før Justin opgav fit Embede og flottede fit Slot et. I al den Tid foretog han mange Efterfyninger efter fin forfunden Broder og forfulgte enhver lille Ting, der muligvis funder føre til Opdagelse. Men alt var forgæves. Den fremfom ikke ringefte Bøis for, at den fortabte Søn endnu var blandt de levende. Naar hans Moder var i daarligt Humør, funder hun græde længe over Sønens gaadfulde Forfvinde. Men nu da Fru Herford var Hekferinde paa Herford Slot, var hun fun fjældent i daarligt Humør, ffont hun faa med nogen Mis-

undelse paa Etter Synn og ffulde sig lykigt og paa fraftand overfor det Benvfab, der befod mellem hende og Justin.

Justin Herford maatte snart til at gøre fin Vensfeligged om Vørlighedsperfon gælbende; thi der trængtes haardt til en faadan, efterfom Godfjerer Synn fjældent var i Stand til at gøre Gjaldet i denne Retning. Alle en Godfjerer Pligter fom derfor snart til at hvile paa Justin, og midt i alle disse nye Pligter blev de gamle alffor fange. Det havde altid været uudholdeligt for ham at beføge de fgnge og døende, at døbe de fmaas og begrave de døde. I Skolen fulte han sig lidt mere hjemme, naar han fit Lov til at overføre de rødmuffede fmaas Drenges og Piger, fkar naar Kille var med og funder fremfnynde de Døer, Vørne funde give. Men han havde ikke Tid nok til med Trostabs at kunne opfyldte disse Forpligtelfer, og da han endelig fulte sig beroliget med, at han havde gjort alt, hvad han funder, for at finde Rifard, tog han sin Affed som Præft, og da han selv havde kaldret til Embedet, faldte han fin gamle Ven og Studereffamarer, en fattig Præft i et lille Kapellanembede paa Landet, til Sognepræft i Herford.

Idt efter lidt glemtes det i Omegnen, at nuværende Godfjerer Justin Herford til Herford tidligere havde været Pastor Justin Webb, Sognepræft i det lille Fiffelfeje. Han var nu Godfjerer, og selv om Godfjet ikke var faa stort, var han en af de meft indfyldteffrige Mænd i hele Omegnen, idet han i Damfelse og Udviffing stod langt over de fleste. Alle faa op til ham som en udmærket Mand. Naar han ikke var tilfiede ved de offentlige Retsmøder, fannedes han af alle, fiser af de anflagede, derfom de ikke var faa fpyldige, som det havde Udfeende af. Hans udmærkede, praktifke Egener, fom han ikke havde faaet meget Brug for fom Præft, udviffedes nu under hans Styrkelse af Godfjet og den tilfyrende Landsby.

Han var som fjeld til at være en Herferer, hvis fkyre Villi hurtig fælmede mellem godt og ondt, og hvis fofte Villie funder faa de undergivne til at yde det største Mulige Arbejde. Hans Gods var et Mønter for alle Vørne, og disse fit derved Lykfe til at fappes med ham for at byrde deres Jord ligefaa godt. Landsbyen var velbedligheds med en lille Sparekasse for Smaaafarsfolk og Væffener. Under hans Ven, Fillip Cunliffe, var det feregedes der ligefaa godt for den aandelige Side af Vøernes Liv. Justins bedste Ven boede fun et Stentaf fra hans eget Hjem, og den Kvinde, han effede, fun en Times Gang fra Herford. Hans lille Villi vodefte op til en fgd, mild Pige, og dog fom der Lidere, da mørke Styer hvilede paa Justins Plandet, uden at han næppe vidste hvorfor. Vagved Søffinet i hans Liv laa der en flumrende Gjælfelse af Uffiferhed. Men efterhaanden fom Aarene gif uden at bringe Efterretning om hans faandede Broder, forbandt ogfaa denne.

X.

Præften i Herford.

Fillip Cunliffe, den Mand, Justin havde faldet til Præft i Herford, var yderst vlagofpyldende i fit Embede. Han ffulde dette over alt andet, og hele hans Hjerter var optaget af at opfyldte dette paa bedste Måde. Alle timelige Ting havde liden eller ringe Interesfe for ham. Han havde bogifaveligt tal ingen Tanke for, hvad han ffulde fpyfe, hvad han ffulde driffe, eller hvad han ffulde flæde sig i. Sver eneste Dag, enten det var Søffin eller Regn, funder man fe ham vandre omkring i fit Sogn til de meft affides Hytter, ffont en gammel, falmet Frakke, fom fra at være Stadsfrakke var ffont ned til denne grønne Farve, der fun daarligt paffede for en Præft. Hans høje, magre Stiffelse og mildere Anfigt var velfendt overalt i Sognet, lige ned til de fmaas Værn, som ftrejffede omkring paa Marker og Beje eller vadede ud i Vandet ved flodtid. Han funder ikke lære noget hverken med Hensyn til Fifferei eller Landbrug, men Vøerne ringeagtede ham ikke derfor. Paa de Fiffere og Vøerne havde en vis Vørligheds for hinandens Menning med Hensyn til Sager, fom de ikke fende, og en Præft, som ikke blandede sig i noget, men blev ved sine Vøger, fine Sufbeføg og Gudsfjeneste, aftraag dem den dybeste Agtelfe. Naar Pastor Cunliffe fandfede for at tale med dem, fulte de, at de i Virkeligheden fful overfor deres aandelige Veder og Naadgifv, en Gjælfelse, de aldrig havde haft overfor Hr. Justin, fom de endnu faldte deres Godfjerer.

Naar Pastor Cunliffe ikke selv tænkte paa timelige Ting, var det temmelig udfendigt, at en anden i hans Sted feregede for Familiens Hode og Klæder. Præftegaarden var fuld af Vørn, faa at der næppe var Plads i de fmaas Værelfer, som hadde foreffommet Justin faa ubhugelige og trift. Der var ikke megen Orden eller Propperhed i Huset, og det vilde ogfaa have været vansffelig at opretholde nogen af disse, men Præften lagde ikke Værfte til Ubgyggen og Uordenen omkring sig. Hans Studereværelfe laa langt borte fra al Stygen og Uroen, og her tilbragte han den Tid, han ikke var ude blandt fin Menighed.

Fru Cunliffe var en befkedet Kvinde, fom gif meget let og talte faa fagte, at det næften blev til Kviffen. Hun var ingen energifk, foretagfom Kvinde, selv om alle de foindelege Vøere i Herford fagde indbyrdes, at hun var meget dygtig. Det var dog altid fun dydigt, at Vøernes eller Fiffernes Suftraer bragte deres Værfte til Præftegaarden, fordi de var vilde paa ikke at gøre nogen Handel her. Vøene til de fattede gif genem Præftræffernes Sænder, og selv om der fun var ringe virkelig Fattigdom i Sognet, lyd der dog foffellige Klager fra gamle folk, fom havde faaet bedre Hjælp i Justins Tid. Der fortaltes, at hun havde gifvet en Skone, fom ved Sygdom var kommen i yderfte Ryd, en femagthyde Pre med Ordene: „Den vil nok hjælpe Dem paa Hode igen.“ Dette var faa blevet til et Mændsheld blandt Herforderne. „Vi har en god Præft.“ fagde de, „men Præstefruen funder være meget bedre, end hun er.“

Der fandtes et Hus i Herford, fom altid havde været en Torn i Hjet paa Justin, og fom var en Hjerterefog for Pastor Cunliffe. Det laa i Udanten af Landsbyen, langt fra Høvet og temmelig nær ved den lille Skraafold med forffoblede Træer, hvor Rifard Herford i fin Værdom havde lært at fange fin Faders Bildt og ødelægge de fredede Dyr. Syffens lave Mure og Straataget, fom var helt overoffet med Vedend og grønt, var malerifke nok; men Justins Hje fuides af den uordentlige, forfaldne Gave og af Enagfet i Værfserne, hvor han imidlertid fjældent fom.

Den gamle Skone, Martha Dart, fom boede her med fin Datter, Louife, var den fjidte af dem, fom havde været med til at ødelægge Rifard. Herford var for lille en By til, at den funder være et behageligt Opoldsfjed for dem, der vilde leve i Rafi, og derfor var hele Banden af Skryffutter, Viddtyve og andre Dagdrivere dragne derfra, før Justin overtog Godfjet og derved forbedrede Vøernes Naar. Gamle Martha Dart, fom havde været Gufnefyge paa Slottet og havde fit lille Hus frit, var alffor gammel til at flutte med fin store ffol Vørn og Vørnebørn, og hendes yngfte Datter, Louife var i Amindeligghed hjemme hos hende.

Men selv om Justin fjældent havde fat fin fod indenfor Marthas Dør, som hans Esterfølger der ligefaa fjeldt fom i ethvert andet Hus i Sognet. Det vilde ikke lykkes ham at faa den gamle Skone til at komme i Kirke, medens Louife, fom havde temmelig høje Ranter om sig selv, lobede at fgnge i Skoret, naar Præffens eldste Datter, Jenny, ogfaa vilde fgnge der. Gamle Martha paaberfagte sig altid, at hun gif til Møde hver Søndag Aften i Gyrtarinet.

„Det holder jeg nu meget af.“ fagde den gamle, bøjede Kvinde, „det er mere hjemligt. Der gør det ikke noget, hvulfen Dragt jeg kommer i; thi jeg har ikke fine Klæder. Jeg befunder mig godt i Gyrtarinet; det er min Svoger, fom taler, og der er en fun Krog, hvor jeg fan fiddte ligefaa godt fom her i min egen Stue. Kirffens Skriffendomme er for stor for mig.“

„Kriffendommen er den samme, enten den prædikfes ved Gudsfjeneste eller ved et Møde.“ fwarede Pastor Cunliffe beffemt, men dog venfikt. Han havde gentaget dette over hundrede Gange, og vilde figne det samme hundrede Gange endnu, derfom det var uvendigt. „Kriffendommen beffaar i at tro paa Gud og effe ham. Det fan De gøre her hjemme i Deres eget Hus, ffont de usleffte Vælfæter, ligefaa fandt og ærligt, fom om De fad i den største Kirke i Verden. Kriffendommen beffaar ikke i at gaa i Kirke eller til Møde, men i at have Jæfus som fin Frefter og bedste Ven.“

„Det fan jeg ikke forffaa.“ fagde den gamle, „derfom det ikke er Kriffendomme at gaa i Kirke, er foff paa en gal Vej. Jeg gaaar til Gyrtarinet, fordi jeg ikke har Klæder til at bife mig i Kirken med; men jeg har haft Vørluff i Kirken, og jeg vil begrave fya Kirken. Derfor det ikke er Kriffendomme nok for en gammel Skone fom jeg, vil jeg figne, at det er vanffelig at tilfredsffille den almægtige Gud, og mange gaa med mig paa en gal Vej.“

„Min gode Skone, lad mig endnu en Gang fortælle Dem, at den gode Gud er meget let at tilfredsffille.“ fwarede Præffen alvorligt. „Han effer Dem og sniffer intet mindre end, at De fful effe ham igen. Han længe efter Dem og er villig til at tage mod Dem, ligefom Faderen i Vignelfen, jeg faa ofte har læft for Dem. Den yngfte Søn var draget langt bort til et fremmed Land, hvor han ødelagde alt ved et daarligt Liv. Men da gif han i sig selv og drog hjem, vjæltet, ufel, fulden. Men allerede da han var langt borte, fit hans Fader Hje paa ham, løb ham i Møde, faldt ham om Halsen og kysfede ham. Dette er fun et fagat Billede af Guds Skærlighed, derfom vi gaa i os selv, vilde befende vore Synder og vende om til Faderfjemmet.“

„Men det lyder alligevel ikke virkelig.“ indvendede gamle Martha. „Jeg maas altid tænke paa Hr. Rifard, naar jeg hører Dem tale faaledes. Den gamle Fader tilgav ikke fin Søn fom Faderen i Vignelfen, og endnu mere gjorde han ham arveløs. Det er lettere at fortælle en Hiffofie end at effe og tilgode andre. Den almægtige Gud har berøvet mig alt, endog mine gode Klæder til at gaa i Kirke med, derfom fan jeg ikke tør, at han vil gifve mig den bedste Klædning, Ring paa Fingeren og Sto paa Fødderne. Jeg vil nu begrave fya fra Deres Kirke, og derfom det ikke er nok, maas jeg dele Skæbne med faa mange andre.“

„De maas hellere lade være med at tale med Møder, hun er i daarligt Humør i Dag.“ fagde Louife. „Men det er fandt, hvad hun figne. Det var ubarmhjerfigt af den gamle Herre at gøre fin Søn arveløs. Nu er det om trent ti Aar, siden han døde, og femten Aar, siden Hr. Rifard løb bort. Han var den bedste, unge Mand, der nogen Sinde har levét.“

„Ja, det var han.“ gentog Møderen. „Jeg har aldrig fent ham.“ fwarede Præffen, fom i Grunden fulte en vis Medlidendehed med den vildfarene arveløse Søn; „men der er ikke meget faab om, at han nogen Sinde vil komme tilbage.“

„Hvor længe var den fortabte Søn i Vignelfen borte?“ fpurgte Louife ivrigt. „I Vignelfen fhaar der intet om, hvor længe han var borte.“ fwarede han. „Han fom ikke tilbage, før han havde ødelagt alt, og var lige ved at omfomme af Sult.“

„Han fom hjem, fordi han ikke havde noget at fpyfe.“ fagde Louife med et Smil, „det var ikke af Skærlighed til sin Fader og Møder. Hr. Rifard kommer ogfaa nok hjem en Dag, naar han ikke har flere Benge og er træf af at arbejde. Han vil komme hjem, og hvad vil han faa figne, naar han i Stedet for Faderen, der fpeder efter ham og lyfer ham i Møde, finder en anden Mandes Søn indfat i fit Sted fom Herre paa Herford. Hvor De, han vil tør paa Guds Skærlighed?“

„Derfom Rifard Herford endnu lever.“ fwarede Pastor Cunliffe, „fan han ikke vente at finde fin Fader i Live. Han vdfte, hvor gammel han var, og hvor ringe Udfigt der var til, at han nogen Sinde vilde faa ham at fe igen; men han trampede paa fin Faders Skærlighed og agtede den for intet. Det er det samme, fom De gør ved Guds Skærlighed.“

„Jeg ffulde mene, at jeg har ligefaa megen Tro fom andre.“ fagde Louife med et ængffelig Udtryk i fit Anfigt. „Frofen Villi kommer ikke oftere i Kirke end jeg.“

Til alt Held for Louife hørte Pastor Cunliffe ikke, hvad hun fagde; thi hendes Møder talte fæmtidig til ham, og han hørte paa hende. Dermed var hans Beføg til Ende, og han gif derfra næften mere nedlaant end ellers, fordi han ikke funder faa den gamle Kvinde, der stod faa nær ved Afffutningen af fit Liv, til at tage mod Frefseren.

Louife Dart befragtede fom et Naand mellem de gamle og nye Lidere i Herford. Hun havde ikke haft helt Del i de tidligere Dages Engfelle, og Emugler-gods og Uvægods fyldte Hytten med forfunden Lufus, dafs gamle Dage, som nu dannede det fadige Væmme for hendes Møders Klager. Hun havde heller ikke helt været i Stand til at dele Glæden over Lykfen og Velftand, fom nu indtraadte i den lille Landsby under Justins Regimente.

(Fortfætt.)